PODIVNÁ HRABĚNKA

Splendidum družstvo

Edgar Wallace

PODIVNÁ HRABĚNKA

Copyright © Edgar Wallace, 1926

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Translation © Tereza Novotná, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-393-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-394-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-395-3 (PDF)

Z anglického originálu *The strange countess by Edgar Wallace*
přeložila Tereza Novotná.

Obsah

Kapitola první 5
Kapitola druhá 9
Kapitola třetí 14
Kapitola čtvrtá 19
Kapitola pátá 22
Kapitola šestá 27
Kapitola sedmá 31
Kapitola osmá 36
Kapitola devátá 41
Kapitola desátá 46
Kapitola jedenáctá 51
Kapitola dvanáctá 56
Kapitola třináctá 59
Kapitola čtrnáctá 63
Kapitola patnáctá 66
Kapitola šestnáctá 72
Kapitola sedmnáctá 78
Kapitola osmnáctá 83
Kapitola devatenáctá 87
Kapitola dvacátá 90
Kapitola dvacátá první 94
Kapitola dvacátá druhá 100
Kapitola dvacátá třetí 102
Kapitola dvacátá čtvrtá 107
Kapitola dvacátá pátá 110

Kapitola dvacátá šestá 113
Kapitola dvacátá sedmá 117
Kapitola dvacátá osmá 124
Kapitola dvacátá devátá 128
Kapitola třicátá 136
Kapitola třicátá první 141
Kapitola třicátá druhá 144
Kapitola třicátá třetí 148
Kapitola třicátá čtvrtá 152
Kapitola třicátá pátá 159
Kapitola třicátá šestá 164

Kapitola první

Lois Margherita Reddleová seděla na okraji postele a v jedné ruce držela těžký šálek slabého čaje a v druhé dopis. Čaj byl příliš sladký, chléb byl nakrájený nahrubo, i když skromně namazaný máslem, ale ona byla tak pohroužená do čtení dopisu, že zapomněla na slabosti Lizzie Smithové jako hostitelky.

Dopis byl ozdoben pozlaceným erbem a papír byl silný a lehce parfémovaný.

307 Chester Square, jihozápad

Hraběnka Moronová s potěšením oznamuje, že slečna Reddleová může nastoupit do funkce rezidentní sekretářky v pondělí 17. Bude mít zajištěnou pohodlnou práci a široké možnosti odpočinku.

Dveře se otevřely a do místnosti vkročila Lizzie s červenou a zářící tváří.

„Koupelna je prázdná," řekla stručně. „Raději si vezmi své mýdlo – je průhledné. Jeden ručník je suchý, druhý polosuchý. Přišel ti dopis?"

„Je to od mé hraběnky. Začínám v pondělí."

Lizzie se zašklebila.

„To znamená, že musím najít někoho za tebe, kdo se mnou bude sdílet tento byt. Poslední dívka, která tu spala, chrápala. Jedno ti řeknu, Lois. Ty, aspoň nechrápeš."

Loisiny oči se rozzářily a plné rty se na vteřinu zkřivily do něčeho, co připomínalo úsměv.

„No, nemůžeš říct, že jsem se o tebe nestarala," řekla Lizzie s uspokojením. „Vsadím se, že jsem nejlepší spolubydlící, s jakou jsi kdy bydlela. Chodila jsem nakupovat, vařila jsem a tak – uznáváš to?"

Lois dívku objala a políbila ji na dobrotivou tvář.

„Byla jsi tak milá," řekla, „a je mi moc líto, že odcházím. Ale, Lizzie, celý život jsem se snažila jít dál. Od Národní školy v Leedsu k té malé pokladně v Rupertu, od Rupertu k lékárnám a pak k velkým právníkům..."

„Skvělé!" zvolala Lizzie pohrdavě. „Starý Saddles je ďábel! Ten zlý starý čert mi nechtěl dát na Vánoce ani půl koruny navíc, a to už pro něj pět let píšu dopisy! Dítě, vdáš se a dostaneš se do vyšší společnosti. Ta hraběnka je dračice, ale je bohatá a určitě potkáš významné osobnosti – připrav se na svou životní šanci, zatímco já budu smažit vajíčka. Opravdu bude pršet?"

Lois si třela svou bílou, kulatou ruku a opatrně přejížděla dlaní po růžové jizvě ve tvaru hvězdy těsně nad loktem. Lizzie věřila, že pokud ji jizva svědí, brzy bude pršet.

Z koupelny Lois slyšela, jak se její společnice pohybuje v malé kuchyni, a mezi hlukem a praskáním smažených vajec se ozývaly pronikavé tóny nejnovějšího foxtrotu, který Lizzie bezchybně pískala.

Od toho dne, co přijela do Londýna, bydlely ve třetím patře na Charlotte Street. Lois byla sirotek; nepamatovala si otce, který zemřel, když byla ještě téměř nemluvně a jen matně si pamatovala příjemnou, úctyhodnou ženu, která se o ni starala v těžkých a skromných dnech jejího raného života. Přešla pod opatrovnictví nevýrazné tety, kterou nezajímalo nic jiného než četné nemoci, kterými podle ní trpěla. A pak teta zemřela, navzdory svým četným lahvičkám s léky, nebo možná právě kvůli nim, a Lois se přestěhovala do svého prvního bytu.

„V každém případě se hraběnce bude líbit tvoje vytříbená řeč," řekla Lizzie, když oslnivá dívka vešla do kuchyně. Zjevně přemýšlela o svém novém úkolu.

„Nemyslím si, že mluvím vytříbeně!" řekla Lois dobromyslně.

Lizzie obratným pohybem vyklopila vejce z pánve.

„Vsadím se, že právě to ho ohromilo," řekla významně a dívka se začervenala.

„Byla bych ráda, kdybys o tom ubohém mladíkovi nemluvila, jako by to byl pán někdo," řekla rychle.

Nic Lizzii Smithovou nezastavilo. Otřela si vlhké čelo hřbetem dlaně, hodila pánev do dřezu a jedním koordinovaným pohybem se posadila.

„Není to žádný prostý člověk, jako někteří z těch nádeníků,“ řekla, „je to opravdová třída! Poděkoval mi jako dámě a neřekl ani slovo, které by nemohlo být otištěno na titulní stránce Baptist Herald. Když jsem přišla bez tebe, byl zklamaný. A pozor, nebyl to pro mě žádný kompliment, když se na mě povýšeně podíval a řekl: "Vy jste s ní nepřišla?"“

„Tyhle vejce jsou připálená,“ řekla Lois.

„A je to gentleman,“ pokračovala neústupná Lizzie. „Má vlastní auto. A hodiny, které tráví procházením sem a tam po Bedford Row, jen aby se na tebe mohl podívat, by roztavily i kamenné srdce.“

„Já mám mosazné,“ řekla Lois s úsměvem. „A Elizabeth, ty jsi prostě směšná.“

„Jsi první člověk, který mi řekl Elizabeth od doby, co mě pokřtili,“ poznamenala dívka klidně, „ale ani to nemění podstatu věci, pokud mohu soudit.“

„Ten čaj chutná hrozně,“ přerušila ji dívka zlostně, ale Lizzie byla nad věcí, aby se urazila.

„Slyšela jsi včera večer starého McKenziho?“ zeptala se a když Loisa zavrtěla hlavou, dodala: „Hrál tu snovou pasáž z Hoggenheimových povídek – zdá se, že od Hoffmanna, že? Všechna ta židovská jména jsou pro mě stejná. Nechápu, jak Skot může hrát na housle; myslela jsem, že hrají jen na dudy.“

„Hraje skvěle,“ řekla Lois. „Někdy dlouho, slyším hudbu ve snech.“

Lizzie odfrkla.

„Uprostřed noci není čas na hraní,“ prohlásila rozhodně. „Je to sice náš pronajímatel, ale máme právo na spánek. A vůbec, je to blázen.“

„Je to docela pěkný druh šílenství,“ uklidňovala ji Lois, „a je to milý stařík.“

Lizzie opět odfrkla.

„Dobře, ale proč hraje, když ostatní chtějí spát,“ řekla zlostně, vstala, vzala z komody třetí šálek s podšálkem, bouchla s nimi o

stůl, naplnila čajem a bez rozmyslu přilila mléko do tmavě hnědé tekutiny.

„Teď je řada na tobě, abys mu to sdělila," řekla, „a můžeš mu naznačit, že jediná zahraniční hudba, která se mi líbí, je *Night Time in Italy*."

Každé ráno obvykle nosily šálek čaje starému muži, který bydlel o patro níže a který byl nejen jejich pronajímatelem, ale také velmi dobrým přítelem. Nájemné, které platily, bylo vzhledem k centrální poloze domu a popularitě této londýnské čtvrti mezi cizinci, kteří byli ochotni zaplatit prakticky jakoukoli částku za bydlení v italské čtvrti, směšně nízké.

Lois sešla s šálkem po schodech a zaklepala na jedny ze dvou dveří na další podestě. Ozvalo se šoupání nohou po holé podlaze, dveře se otevřely a Rab McKenzie se laskavě usmál na krásné zjevení přes brýle s rohovinovou obroučkou.

„Děkuji, moc děkuji, slečno Reddleová," řekl nadšeně a vzal od ní šálek. „Nepůjdete dál? Mám zpět své staré housle. Nevyrušil jsem vás včera večer?"

„Ne, neslyšela jsem vás," zalhala Lois a položil šálek na pečlivě umytou plochu prázdného stolu.

Pokoj, bezvadně čistý a zařízený pouze nejnutnějším, byl vhodným místem pro starého muže ve volných kalhotách, červených pantoflích a černém sametovém saku.

Hladce oholená tvář byla pokryta vráskami, ale bledě modré oči, které vykukovaly zpod hustého obočí, zářily životem. Lehce a jemně se dotkl houslí, které ležely na příborníku.

„Hudba je krásná věc," řekl, „pokud jí můžete věnovat čas. Ale jeviště je děs! Nikdy nevstupujte na jeviště, mladá dámo. Tito umělci jsou podivní, neupřímní lidé." Významně přikývl a pokračoval: „Seděl jsem jednou v orchestru a sledoval jistou dívku, jak hýbe prsty. Byla moc hezká. O něco starší než vy, ale nadutá, jako všichni umělci. Přesto jsem sebral odvahu a požádal ji o ruku, což mě doposud velmi překvapuje, kde se ve mně vzala ta drzost." Zhluboka si povzdechl. „Poslala mě, víte kam? No co! Raději bych žil v ráji pro hlupáky, než vůbec bez ráje, a dva roky..."

Zavrtěl hlavou.

„Byla to hezká dívka, ale s kriminálním sklonem. Některé dívky takové jsou. Prostě nemají svědomí ani žádné výčitky. A když nemáte svědomí ani smysl pro spravedlnost, jste připravená na všechno, počínaje vraždou.“

Lois už slyšela tyto nesouvislé a nesourodé zmínky o tajemné ženě, ale poprvé zmínil zločinnou mysl.

„Ženy jsou legrační stvoření, pane McKenzie,“ řekla a žertovala s ním.

Přikývl.

„Ano, to je pravda,“ odpověděl prostě. „Ale obecně řečeno, převyšují většinu mužů. Děkuji vám za čaj, slečno Reddleová.“

Vystoupala nahoru a uviděla, jak si Lizzie snaží obléknout kabát.

„No, varoval tě, před prkny, co znamenají svět?“ zeptala se slečna Smithová, přistoupila k malému zrcátku a nedbale si napudrovala nos. „Vsadím se, že varoval! Včera jsem mu řekla, že jdu do jednoho sboru a málem z toho dostal záchvat.“

„Neměla bys toho chudáka starého muže provokovat,“ řekla tiše Lois.

„Měl by mít víc rozumu,“ řekla Lizzie pohrdavě.

Kapitola druhá

Společně se vydali do kanceláře Lois. Procházeli se parky v Bloomsbury a Lois se jen jednou znepokojeně ohlédla, zda neuvidí nechtěného nápadníka. Naštěstí nebyl nikde vidět.

„Co se týče té jizvy na ruce,“ řekla Lizzie, když přecházeli Theobalds Road. „Znám jedno skvělé místo na South Moulton Street, kde odstraňují jizvy. Uvažovala jsem, že tam zajdu na proceduru pro obličej.“

O dvě hodiny později pan Oliver Saddles vzal ze stolu nějaké dokumenty, rychle a obratně je prolistoval, podrážděně si promnul šedivé strniště na neoholené bradě a zamračeně se zadíval na Bedford Road.

Obrátil se k malému zvonku na svém stole, zaváhal na vteřinu, a pak ho stiskl.

„Slečno Reddleová!“ zavolal na úřednici, která rychle reagovala na jeho volání.

Znovu se podíval na list papíru a stále četl, když se otevřely dveře a vešla Lois Reddleová.

Lois byla o něco vyšší než průměrná žena a díky své štíhlosti vypadala starší, než ve skutečnosti byla. Byla oblečena v přísné černé barvě, kterou firma Saddles & Soan vyžadovala od všech svých zaměstnankyň. Pan Saddles dosáhl věku, kdy ženská krása pro něho neměla žádný význam. Že Lois Reddleová oplývala nadpozemskou krásou, právníka nezajímalo, pro něho byla jen úřednicí, která dostávala třicet pět šilinků týdně, po odečtení nákladů na pojištění.

„Pojedete do Telsbury.“

Měl hrozivý výraz a své rozkazy důrazně předkládal. „Budete tam za hodinu a půl. Odneste ty dvě žádosti té Desmondové a donuťte ji podepsat formulář o převodu. Auto je tam...“

„Myslím, že pan Dorling byl...,“ začala.

„Auto je tam,“ řekl tvrdohlavě. „Silnice bude suchá a měla byste být vděčná za možnost nadýchat se čerstvého vzduchu. Tady, vezměte si to,“ řekl a podal ji list papíru. Byl to malý kousek papíru. „To je příkaz ministerstva vnitra – buďte opatrná, holčičko! No tak jděte.“

Lois vyšla a zavřela za sebou dveře. Čtyři zvadlí úředníci středního věku, sedící za vysokými stoly, ani nezvedli oči, ale nosatá dívka s mastnou tváří, klepající na psacím stroji, se otočila.

„Jedete do Telsbury, v tom takzvaném autě?“ zeptala se. „Myslela jsem si, že vás tam pošle. Ten starý ďábel je takový skrblík, že by si ani nezaplatil cestu do ráje! V té mašině se jednoho krásného dne někdo zabije,“ dodala ponuře. „Pamatujte si moje slova!“

K firmě „Saddles & Soan“ patřilo staré auto, které zažilo své nejlepší časy v předválečných letech. Stálo v sousední garáži, která byla

majetkem spravovaným panem Saddlesem jako správcem a auto koupil za zanedbatelnou částku při prodeji majetku bankrotáře. Byl to Ford a předpokládalo se, že každý zaměstnanec bude umět s ním jezdit. Vozil pana Saddlesa k soudům a jeho úředníky na různé pochůzky.

„Nejsi ráda, že odjíždíš?“ zeptala se Lizzie závistivě. „Bože! Kdybych se mohla dostat z téhle zaprášené díry! Možná potkáš i ty svůj osud?“

Lois se zamračila.

„Můj co?“

„Tvůj osud,“ řekla dívka bez nejmenšího zaváhání. „Dnes ráno jsem ho viděla z okna – ten chlapík je do tebe zjevně blázen!“

V očích Lois se mihl chladný záblesk nesouhlasu, ale Lizzie se nenechala odradit. „Na tom není nic zvláštního,“ řekla. „Vždyť na mě taky čekal kdysi jeden mladý muž celé hodiny, a to navíc v dešti. Bohužel se ukázalo, že nemá všechno v pořádku s hlavou.“

Lois se tiše zasmála, ovinula si krk barevným šátkem a nasadila si rukavice. Najednou její úsměv zmizel.

„Nenávidím Telsbury; nenávidím všechna vězení. Mám z nich husí kůži. Jsem ráda, že odcházím od pana Saddlesa.“

„Neříkej mu ‚pane‘! Je to pro něho velký kompliment.“

Auto stálo u dveří, jak předpokládal pan Saddles – staré a ošklivé. Den byl jasný a teplý, a jakmile londýnský proud aut ustál, slunce zářilo jasně a ona setřásla ze sebe melancholii, která ji celé dopoledne obklopovala jako mrak. Když vyjížděla z Bedford Row, instinktivně se ohlédla, zda neuvidí muže, o kterém Lizzie mluvila. Ale nikde nebyl vidět a zmizel v zapomnění, když opustila Londýn. Odbočila z hlavní silnice a zpomalila v jedné z klikatých uliček, které se táhly paralelně s poštovní trasou a poskytovaly milovníkům venkova a zelených živých plotů mnohem působivější pohled než hlavní silnice.

Sedm mil před Telsbury se vrátila na hlavní silnici a rychlostí, kterou s obavami uznala za nadměrnou, prudce vyjela na asfaltovou dálnici. Sotva vyjela z pod vysokých živých plotů, uslyšela varovný zvuk klaksonu a prudce zabrzdila. Její auto se dostalo na silnici. Příliš pozdě uvolnila brzdy a zoufale sešlápla pedál plynu. Uviděla kapotu

dlouhého černého auta, které se řítilo přímo na ni, a spíše cítila, než slyšela výkřik řidiče.

„Pozor! “

V tu chvíli poznala řidiče. Dívka se pevně držela volantu svého starého Fordu a vyzývavě se dívala přes rozbité čelní sklo, ale Michael Dorn výzvu nepřijal. Místo toho zařadil zpátečku a připravil se uvolnit stupačku z „něžného objetí druhého auta“. Udělal to s mírnou shovívavostí, která byla téměř urážlivá.

„Řekněte to!“ zvolala. „Klidně řekněte něco hrubého nebo vulgárního! Je mnohem lepší se vyřvat, než držet v sobě zlost.“

"Má krásné oči," pomyslel si; a ona měla navíc jeden z těch jemných nosů, které u žen obdivoval. Líbila se mu její brada, a protože byla výrazně zvednutá, odhalovala krásný krk. Připadala mu dokonalá, navzdory nehezkému červeno-žluto-zelenému hedvábnému šálu, lehce uvázanému na uzel. Byla oblečená úhledně, i když chudě.

„Nemám mnoho na srdci,“ řekl, „snad. Nelíbí se mi váš příšerně barevný šátek.“

Podívala se na znevažený kus oděvu a zamračila se.

„Nemáte právo do mě narážet jen proto, že se vám nelíbí můj šátek,“ řekla chladně. „Byl byste tak laskav a odpojil své odporné auto od mého? Doufám, že jste pojištěný.“

Rychle couvl autem, ozval se zvuk trhaného železa, praskání a cinkání skla. Potom klidně řekl: „Vyjela jste z polní cesty rychlostí čtyřicet mil za hodinu – určitě byste se převrátila, kdybych nebyl poblíž a nechytil vás,“ řekl omluvným tónem. „Doufám, že jste se nezranila?“

Zavrtěla hlavou.

„Já ne,“ řekla, „ale myslím, že můj zaměstnavatel bude velmi nerad, až uvidí své nabourané auto. V každém případě, pane Dorne, jste se se mnou konečně seznámil.“

Zachvěl se a mírně zrudl.

„Snad si nemyslíte, že jsem tu srážku zinscenoval, abych se s vámi seznámil?“ zamumlal a byl ohromen, když dívka s vážným pohledem přikývla.

„Sledoval jste mě měsíce," řekla tiše. „Dokonce jste se snažil spřátelit s dívkou z kanceláře pana Saddlese, abyste si přes ní se mnou domluvil schůzku. Viděla jsem, jak mě sledujete na cestě domů – jednou jste jel stejným autobusem – a jednou v tomto roce, kdy jsem byla na taneční zábavě, jsem vás našla v hale, jak na mě civíte."

Michael Dorn na okamžik ztratil řeč a kroutil volantem. Teď byla vážná, veškerá žertovnost a tichá veselost v jejím hlase zmizely. Její nádherné oči se na něj dívaly s jakousi mírnou výčitkou, která byla těžko snesitelná.

„No, pravda je, že...," nejistě začal a nemohl najít slova.

Nečekala, až dokončí větu, a řekla: „Pravda je...," lehký úsměv se dotkl koutku jejích rudých rtů. „Pravdou je, pane Dorne, že pro slušného muže není touha seznámit se s dívkou tak strašným prohřeškem. A bylo by ode mě hloupé předstírat, že jsem velmi rozzlobená. Ale, jak jsem již řekla vaší velvyslankyni, slečně Lizzie Smithové..."

Rychle zamrkal.

„Opravdu vás nechci pronásledovat a pochybuji, že vám tuto informaci sdělila. Proto je tato situace trochu... jak to říct?"

„Trapná – to je to, co chcete říct?" zeptal se chladně. „Uznávám, že toto slovo má přesně tento význam."

Pomalu sestoupil, přistoupil k jejímu autu a ruce položil na opěrku sedadla.

„Chci, abyste mi věřila, slečno Reddleová!" řekl vášnivě, „že to poslední, co bych chtěl, tak vás naštvat. Kdybych nebyl tak neohrabaný hlupák, nikdy byste neuhodla, že jsem..."

Zmrzl, neschopný najít slova. Ona mu napověděla a navzdory vážnosti svého chování se rozesmál.

„Dogging je odporné slovo. Snažím se vymyslet něco hezčího," řekl.

Líbil se jí stín úsměvu, který se mihl v jeho modrých očích, a kdyby se teď rozešli, aniž by řekli další slovo, možná by o něm měla lepší mínění.

„Kam se chystáte v tento jasný podzimní den?" zeptal se a ona se napjala.

„Nastartujte prosím moje auto," řekla důstojně.

Nastartoval motor a ustoupil stranou. Ona neodolala pokušení.

„Pokud mě teď budete následovat, čeká vás šok," řekla. „Jedu do vězení Telsbury."

Účinek, který to na muže mělo, byl ohromující: zůstal stát v úžasu a strachu. Čelist mu poklesla a v očích se mu objevil podivný výraz překvapení.

„Kam, že jedete?" zeptal se chraplavě, jako by nevěřil svým uším.

„Jedu do vězení Telsbury, prosím."

Mávla na něj rukou, aby uhnul z cesty. Auto s rozbitým čelním sklem s hlukem odjelo po široké silnici a nechalo muže stát a zírat na ni.

„Můj bože!" hlesl Michael Dorn.

Kapitola třetí

Ponurý vchod do věznice pro odsouzené v Telsbury je dobře skrytý za hustými borovicemi. Jeho červené zdi za ta léta ztmavly a nebýt vysoké věže uprostřed věznice, cestující by si jí ani nevšiml. Telbury skrývá veškerou duševní bolest, která učinila slovo „Dartmoor" synonymem smutku.

Lois již dvakrát navštívila věznici z pověření svého zaměstnavatele. Klient firmy podal žalobu na ženu zapletenou do systematického podvodu a ta byla odsouzena k pěti letům odnětí svobody. Bylo nutné získat její podpis pod dokumenty o převodu akcií, které byly podvodným způsobem převedeny na akcie, na právoplatného vlastníka.

Zastavila auto bokem k vysoké černé bráně, vystoupila a zazvonila na zvonek. Téměř okamžitě se mříž posunula a dvě bdělé oči se na ni upřely. Protože ji vrátný poznal, otočil klíčem v zámku a vpustil ji do

holé kamenné místnosti, vybavené psacím stolem, stoličkou, dvěma židlemi a stolkem.

Dozorce si ještě jednou přečetl rozkaz a stiskl tlačítko zvonku. On, jeho dva zástupci a ředitel věznice byli jediní lidé, kteří se mohli nacházet v těchto zdech, a jeho působnost byla omezena na místnost a oblouk ohraničený ocelovým zábradlím, které oddělovalo dvůr od zbytku věznice.

„Tváříte se, že už vás sem nebaví chodit. Je to tak slečno?“ zeptal se s úsměvem.

„Ve věznicích, to na mě dopadá, cítím únavu a silnou bolest v duši,“ řekla dívka upřímně.

Přikývl.

„Je tu šest set žen, které, doufám, jsou unavenější a nemocnější, než vy kdy budete, slečno,“ řekl lhostejně. „Ne že bych někdy nějakou z nich viděl. Otevřu dveře vězeňského vozu a už je nikdy neuvidím, ani když vystupují.“

Zaznělo cvaknutí zámku a vešla mladá dozorkyně v úhledné modré uniformě, která Lois přátelsky pokývla. Dívku provedli malými ocelovými vraty, přes široké náměstí, které bylo v tu chvíli prázdné, dalšími dveřmi a chodbou do malé kanceláře ředitele věznice.

„Dobré ráno, doktore,“ řekla. „Přišla jsem navštívit paní Desmondovou,“ ukázala své doklady šedovlasému muži.

„Je teď ve své cele,“ řekl. „Pojďte, slečno Reddleová, doprovodím vás tam.“

Na konci chodby byly další dveře vedoucí do velké haly, po obou stranách se nacházel ocelový průchod, k němuž vedly široké schody uprostřed haly. Lois vzhlédla, uviděla nad hlavou síť a zachvěla se. Věděla, že ji tam pověsili, aby se ty nešťastné ženy nerozhodly pro smrt skokem z horních plošin.

„Jsme tady,“ řekl a otevřel dveře cely svým klíčem.

Pět minut mluvila s mrzutou ženou, která si stěžovala a stěžovala na všechny kromě sebe; nakonec s hlubokým povzdechem úlevy vyšla ze dveří a připojila se k doktorovi.

Když zamkl celu, řekla: „Díky bohu, už sem nikdy nepřijdu.“

„Vzdát se profese právničky?“ zeptal se dobromyslně. „No, nikdy jsem si nemyslel, že je to vhodná profese pro dívku.“

„Přeceňujete mou inteligenci,“ usmála se. „Jsem obyčejná úřednice a nemám žádné právní znalosti, kromě toho, že na určité dokumenty a na určitá místa se musí dávat razítka!“

Nevrátili se stejnou cestou, kterou přišli, ale vyšli přes halu na nástupní plochu. Organizace byla tak dokonalá, že za tu krátkou dobu, kterou strávila v cele, se dvůr zaplnil šedými postavami kráčejícími v kruhu.

„Hodina pobytu na vzduchu,“ řekl. „Myslel jsem, že by vás mohlo zajímat je vidět.“

Srdce dívky se naplnilo lítostí a bezdůvodnou záští vůči zákonu, který tyto ženy odvedl a proměnil je v nesčetné množství bezvýznamných nicotností. V jejich bavlněných šatech a bílých čepcích bylo něco velmi ošklivého, velmi špinavého, něco, co se dívce vrylo do srdce a naplnilo ji nejasným strachem. Byly tam ženy všech věkových kategorií, staré i mladé, některé ještě dívky, jiné zestárlé z hříchů, a každá z nich nesla na tváři surovou pečeť bídného života.

Byly tam kruté tváře, lstivé tváře, slabé, ubohé tváře, které se k ní obracely, když se tento hrozný kruh šoural svou cestou; vybledlé oči, které vypadaly hloupě, tmavé oči, které se leskly zlomyslnou závistí, bezstarostné oči, které se neobtěžovaly ji prozkoumat víc než letmým pohledem. Šourající se ženy, které se po chvíli zdály neskutečné.

Kruh se téměř uzavřel v odporném vězení, když Lois uviděla vysokou postavu, která jako by vyčnívala na pozadí té hrůzy. Její záda byla rovná, brada zvednutá, klidné oči hleděly přímo před sebe. Mohlo jí být čtyřicet, možná padesát. Jemné rysy obličeje byly hladké, ale vlasy měla šedivé. V jejím držení těla bylo něco božsky klidného.

„Co ta žena tady dělá?“ zeptala se Lois, než si uvědomila, že položila otázku, kterou by žádný návštěvník neměl klást ani vězeňskému dozorci.

Doktor Stannard jí neodpověděl. Sledoval přicházející postavu. Na vteřinu se pohled ženy vážně zastavil na dívce. Jen na vteřinu – přesně na tak dlouho, jak by slušná žena měla hledět na tvář jiné ženy – a pak zmizela.

Dívka těžce povzdechla.

„Omlouvám se, že jsem se ptala," řekla, když procházela vedle doktora mříží do jeho kanceláře.

„Nejste jediná, kdo se na ni ptal," řekl ředitel věznice, „ale jak víte, vězeňská pravidla zakazují prozrazovat totožnost vězňů." Rozhlédl se kolem sebe, jako by něco hledal, a brzy to našel: tlustou knihu v teletině, otevřenou a ležící na kartotéce lícem dolů.

Bez jediného slova jí knihu podal a ona se podívala na název. Byla dostatečně obeznámena s právnickou literaturou, aby v ní poznala právě tuto knihu. Kniha se jmenovala *„Trestní případy Foleyho".*

„Mary Pinderová," řekl krátce a ona viděla, že kniha je otevřená na stránce s tímto jménem. „To je docela zajímavé, zrovna jsem si ten případ před vaším příchodem znovu pročítal. Hledal jsem důležité detaily, abych se ujistil, že mě paměť neklame. Nebudu tajit," ztišil hlas, jako by se bál, že ho někdo uslyší, „že sdílím vaše překvapení!"

Podívala se na název: *„Mary Pinderová – Vražda"* a vydechla.

„Vražda?" zeptala se nedůvěřivě.

Doktor přikývl.

„Ale to není možné!"

„Přečtěte si ten případ," řekl.

Vzala si knihu a četla:

Mary Pinderová – vražda

Odsouzena na zasedání soudu v Herefordu. Odsouzena k trestu smrti; nahrazeno doživotním trestem nucených prací. Jedná se o typický případ vraždy za účelem zisku. Pinderová bydlela v pronajatém bytě s mladým mužem, pravděpodobně jejím manželem, který zmizel před spácháním zločinu. Předpokládá se, že ji opustil bez peněz.

Majitelka bytu, paní Kerteinová, byla bohatá vdova, poněkud excentrická, pravděpodobně na pokraji šílenství. V domě uchovávala velké sumy peněz a mnoho starožitných šperků. Poté, co její manžel odešel, Pinderová si podala inzerát na brigádu a jedna dáma, která na inzerát odpověděla, zjistila, že vstupní dveře jsou odemčené, a poté,

co několikrát zaklepala a nedostala odpověď, vešla dovnitř. Když uviděla, že jedny z dveří do pokoje jsou otevřené, nahlédla dovnitř a ke svému zděšení objevila paní Kerteinovou ležící na podlaze, zřejmě v bezvědomí. Okamžitě se vydala hledat policistu, který po příjezdu do domu zjistil, že žena je mrtvá. Zásuvky starého sekretáře byly otevřené a jejich obsah, včetně šperků, byl rozházený po podlaze. V zamčené zásuvce byla nalezena malá lahvička s kyanidem draselným a spousta šperků, načež byla žena zatčena. Obhajoba tvrdila, že zesnulá často vyhrožovala sebevraždou a že neexistují žádné důkazy o koupi jedu, který se nacházel v lahvičce bez etikety. Pinderová odmítla poskytnout informace o sobě nebo svém manželovi; nebylo nalezeno žádné manželské osvědčení; stanula před soudem v Darsonu a byla shledána vinnou.

Předpokládá se, že Pinderová, která nutně potřebovala peníze, podlehla náhlému pokušení a po podání kyanidu draselného do čaje ženy prohledala její sekretář. V případu není nic neobvyklého, s výjimkou odmítnutí obžalované přiznat svou vinu.

Lois si tento příběh přečetla dvakrát a zavrtěla hlavou.

„Nemůžu tomu uvěřit! To je neuvěřitelné, nemožné!“ řekla. „Byla odsouzena k doživotnímu vězení, ale určitě už měla být propuštěna? Neexistuje snad zmírnění trestu za dobré chování?“

Doktor zavrtěl hlavou.

Bohužel se dvakrát pokusila o útěk. Je to velká škoda, protože je to poměrně bohatá žena. Její strýc, který se o jejím rozsudku dozvěděl až po pěti letech vězení, jí zanechal velmi značné jmění. Nikdy nám neřekla, kdo je – navštívil ji tady několik týdnů před svou smrtí – a my stále nevíme nic, kromě toho, že byl příbuzný její matky.“

Lois znovu vzala knihu a upřeně se zadívala na tištěnou stránku.

„Vrah – tato úžasná žena!“

Přikývl.

„Ano. Úžasná. A přesto i ti nejnevinněji vypadající lidé páchají těžké zločiny. Jsem tu už dvacet let a téměř jsem ztratil všechny své iluze.“

„Pokud si mysleli, že je vražedkyně, proč ji...“

Nedokázala se přimět říct „nepověsili“. Doktor, jakoby ji četl myšlenky.

„Ha-ha-ha, no, byl k tomu důvod, velmi pádný důvod.“

Lois na okamžik ztratila řeč, ale pak ji najednou napadlo vysvětlení.

„Ano, dítě se narodilo právě v této věznici – nejkrásnější holčička, jakou jsem kdy viděl – dokonalé dítě. Nenáviděl jsem ten okamžik, kdy ji museli odvézt. Chudinka!“

„Ona asi ani neví, jestli se ji narodila holčička nebo chlapeček,“ řekla Lois a oči se jí zalily slzami.

„Ne, asi ne. Adoptovala ji sousedka, která vždy věřila v nevinu paní Pinderové. No, když jsem řekl „chudinka“, měl jsem na mysli hloupou ženu, která nechala dítě popálit si ruku o ohřívač. Docela zlá popálenina. Pamatuji si to, protože na předloktí té holčičky zůstala jizva – hvězdička.“

Lois Reddleová se chytila okraje stolu a její tvář náhle zbledla. Doktor odkládal knihu a stál k ní zády. S námahou se ovládla.

„Pamatujete si jméno, které dítěti dali při křtu?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ odpověděl okamžitě, „neobvyklé jméno, které si vždycky zapamatujete. Lois Margarita!“

Kapitola čtvrtá

Lois Margarita! Její vlastní jméno! A popálenina ve tvaru hvězdy na ruce! Hlava se jí zatočila, místnost se zdála být zamlžená, musela sebrat veškerou sílu, aby nekřičela. Ale byla to pravda. Tato majestátní, vznešená žena, která tak klidně procházela kruhem bolesti, byla její matkou! Jakkoli to bylo neuvěřitelné a nemožné, věděla, že je to pravda. Její matka! Podlehla panice, vrhla se ke dveřím, otevřela je a už prošla polovinou kamenné chodby, než ji vyděšený ředitel věznice dohnal.

„Co je vám, slečno?“ zeptal se, napůl udivený, napůl rozzlobený. „Je vám špatně?“

„Pusťte mě, pusťte mě!“ mumlala nesouvisle. „Musím jít za ní!“

Pak se s námahou vzpamatovala a nechala se odvést zpět do jeho kanceláře.

„Posaďte se tady, zatímco vám dám lehké sedativum,“ řekl doktor a za sebou s bouchnutím zavřel dveře, zvuk se rozléhal prázdnou chodbou.

Otevřel lékárničku, obratně smíchal obsah tří lahviček a přidal vodu z karafy, která stála na stole.

„Vypijte to,“ řekl.

Dívka přiložila sklenici k ústům třesoucími se prsty a doktor, když uslyšel, jak sklenice cinkla o její zuby, se usmál.

„Zdá se, že jsem trochu zešílela,“ řekla.

„Jste trochu hysterická,“ řekl, „a je to moje vina, že jsem vám dovolil vidět ty ženy. Porušili jsme všechna pravidla, už když jsme o nich mluvili.“

„Je mi to strašně líto,“ zamumlala a položila sklenici na stůl. „Já... já... je to tak strašné!“

„Jistěže je,“ řekl. „A já jsem starý hlupák, když jsem o tom mluvil.“

„Doktore, řekněte mi prosím jednu věc. Co... co se stalo s tím dítětem?“

Doktor zjevně nechtěl na tuto otázku odpovědět.

„Říká se, že zemřela,“ řekl po chvíli. „Vzali si ji nějací dobří lidé, ale nedokázali ji vychovat. To je vše, co vím. Ve skutečnosti se v novinách psalo – byl o to velký zájem – že dítě zemřelo ve vězení, ale to není pravda. Byla to zdravá malá holčička, když ji odtud odvedli. A teď, mladá dámo, vás vyprovodím.“

Zavolal dozorkyni, která ji doprovodila k vrátnici, a za vteřinu už Lois stála za černými vězeňskými dveřmi.

Byla blázen, že se tak ztrapnila. Chtěla se dozvědět tolik věcí, měla tolik příležitostí vidět krásnou ženu, která byla... její matkou? Srdce jí bušilo při té myšlence. To není možné! To je náhoda. Musí být na světě i jiné děti, které se jmenují „Lois Margarita“, kromě ní a možná některé z nich byly popálené už v kojeneckém věku.

Zavrtěla hlavou; to bylo nemožné, bylo nepravděpodobné, aby existovaly dvě Lois Margarity s popáleninou ve tvaru hvězdy na levé ruce.

S námahou se dostala do auta, s podlamujícími se koleny a třesoucíma se rukama řadila rychlostní stupně. Auto bolestivě zaškubalo, a když pomalu vyjížděla na úzkou silnici vedoucí kolem věznice, pocítila slabost, která ji téměř vyděsila. Zastavila auto několik centimetrů od krajnice a v tu chvíli uslyšela rychlé kroky. Otočila hlavu a uviděla muže, s jehož autem se dříve toho dne srazila. Na jeho zamračeném obličeji se odrážela hluboká úzkost.

„Něco se vám stalo?“ zeptal se vyděšeně.

„Ne, nic,“ odpověděla nejistě.

Stál a kriticky ji zkoumal pohledem.

„Málem jste narazila do sloupu veřejného osvětlení. Je vám dobře?“

„Ne, ne moc,“ odpověděla.

V následující vteřině si sedl do auta vedle ní a ona mu uvolnila místo za volantem.

„Odvezu vás k hotelu Lion a požádám, aby mi dovezli můj vůz.“

Matně si uvědomovala, že dlouhý vůz s poškozeným křídlem byl zaparkován u zdi věznice.

„Budu v pořádku,“ protestovala.

„Přesto vás odvezu zpátky do města,“ řekl a ona už neprotestovala.

Zastavil u hotelu Lion jen na tak dlouho, aby si vyměnil pár slov s malým mužem, který na něj zřejmě čekal, pak otočil poškozený předek fordu směrem k Londýnu; a ona mu byla nesmírně vděčná, že se nepokusil využít situace, protože zbytek cesty proběhl téměř v naprostém tichu.

Čas od času se na ni podíval a jednou se podíval na zmačkané papíry, které pevně svírala ve své tenké ručce – dokumenty podepsané klientem pana Saddlese, které byly nyní v horším stavu než většina právních dokumentů.

„Zdá se, že je to Bedford Row 179?“ zeptal se, když přejížděli přes Holborn, a ona se natolik vzpamatovala, že odpověděla: „Myslím, že byste to měl vědět.“

Jeden koutek jeho úst se zvedl v úsměvu.

„Tuto čtvrť znám docela dobře," řekl chladně.

A pak, když auto zastavilo za velkým Rollsem, který stál před vchodem do domu číslo 179, řekla: „Byl jste ke mně strašně milý, pane Dorne. Jsem vám velmi vděčná."

„Co vás vystrašilo?" zeptal se. „Ve vězení, myslím?"

Zavrtěla hlavou.

„Nic, jen je to docela šok vidět tolik podivných žen."

Zúžil oči.

„Viděla jste ty ženy?"

Zachvěla se.

„Znáte vězení? Byl jste tam, myslím?" zeptala se.

„Ano, byl jsem tam jednou nebo dvakrát," odpověděl.

Pohlédla na okno, za kterým se nacházela její kancelář, zahlédla krátký zvednutý nos a pár široce otevřených očí a proti své vůli se bezmocně zasmála.

„Na shledanou, pane Dorne."

Podala mu ruku a on ji stiskl.

„Obávám se, že jsem vás zdržela. Budete moci nechat dovézt své auto do města, nebo budete muset jet pro něj do Telsbury?"

„O moje auto se nebojte, je tady," řekl a ukázal na konec silnice. K jejímu překvapení uviděla, jak jeho černé auto pomalu přijelo k chodníku a zastavilo.

Chtěla něco říct, ale rozmyslela si to, vyběhla po schodech a zmizela v temných portálech, zatímco muž ji pozoroval, dokud nezmizela z dohledu.

Kapitola pátá

Služebnictvo odešlo, zůstala jen Lizzie Smithová. Mladá dáma se k ní rozběhla a nadšeně brebentila.

„Ach! Co se stalo? To jsi neměla dost odvahy, aby ses s ním vrátila? Co kdyby tě starý Saddles uviděl! Co jsi udělala s tím autem? Dva blatníky jsou ohnuté. Lois, hraběnka je tady! Je se starým Saddlesem a asi obrala královnu ze Sáby! Vsadím se, že její činčilová kožešina stojí pěkné prachy, i když ji má možná z druhé ruky. A já jsem v barvené liščí kožešině. Ach jo! Ale jsem ráda i za ni. Ne že bych se zamilovala do činčily – nejde mi k barvě pleti... A Mike je opravdu krasavec, že?“

„Mike?“ zeptala se Lois zmateně.

„Neřekl ti, že se jmenuje Mike?“ zeptala se Lizzie pohrdavě. „Samozřejmě! Michael Dorn. Nechceš snad říct, že jsi s ním jezdila celé hodiny a ani jednou jsi ho neoslovila Mike?“

Lois pověsila kabát, klobouk a unaveně se posadila. Slečna Smithová se na ni zamračeně podívala.

„Nevypadáš dobře, drahá,“ řekla. „Co se stalo?“

„Vězení mě rozrušilo,“ řekla Lois. „Jak dlouho je hraběnka tady?“

„Ty ses s ním pohádala, že?“

„S ním... s kým? Ach, s tím mužem, myslíš?“

„Samozřejmě, že s tím mužem! S kým jiným by ses mohla hádat? S předválečným Fordem se hádat nedá.“

Naštěstí se Lois vyhnula nepříjemné nutnosti odpovědět, protože v tu chvíli zazvonil telefon a Lizzie se vrhla do Saddlesovy kanceláře, aby se vrátila se zvednutým a ohnutým prstem.

„Hraběnka tě chce vidět!“ sykla zuřivě. „A to, co je k ní připoutané, je její syn, hrabě!“

Lois vešla do místnosti a zavřela za sebou dveře. Pan Saddles se na ni rozzlobeně podíval zpoza stolu, zatímco mu podávala zmačkané dokumenty.

„Co se s nimi stalo?“ zeptal se.

„Měli jsme autonehodu,“ řekla Lois trochu nesouvisle. Neuměla lhát.

„My?“ Kdo „my“?

„To znamená, že jsem narazila do jiného auta,“ řekla dívka poněkud zmateně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Podivná hraběnka.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.